

РЕШЕНИЕ

№ 80

гр. Велико Търново, 02.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ГАЛЯ МАРИНОВА

Членове: МАЯ ПЕЕВА
ИРЕНА КОЛЕВА

при участието на секретаря ВИЛЯНА ПЛ. ЦАЛОВА
като разгледа докладваното от ИРЕНА КОЛЕВА Въззивно гражданско дело
№ 20244000500049 по описа за 2024 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Ш. И. Ш., ЕГН *****, чрез пълномощник – адвокат Ж. Д., срещу Решение № 595/09.11.2023г. по гр.д. № 83/2022г. по описа на Окръжен съд – Велико Търново в частта, в която е отхвърлен предявения от него срещу ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД иск с правно основание чл.432 КЗ за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, пряка последица от настъпило на 03.10.2021г. ПТП, за сумата над 20 000 лв. до претендирания размер от 80 000 лв. и в частта, в която е отхвърлен иска му за заплащане на обезщетение за имуществени вреди вследствие на същото произшествие за сумата над 360 лв. до претендирания размер от 1 078.58 лв., ведно със законната лихва от 26.10.2021г. до окончателното изплащане. Жалбоподателя излага доводи за неправилност на първоинстанционното решение в обжалваните части поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост. Навежда доводи за неправилно приложение на разпоредбата на чл.52 от ЗЗД с оглед тежестта и вида на получените телесни увреждания, на разпоредбата на чл.51 ал.2 от ЗЗД, на формирания извод за съпричиняване на вредоносния резултат единствено въз основа на предположения на вещото лице, изготвило автотехническата експертиза и за неправилно възложена му доказателствена тежест относно релевираното от насрещната страна възражение за съпричиняване поради непоставянето на предпазен колан. Евентуално, в случай, че съдът приеме за доказан факта на приноса му към настъпване на резултата, то счита, че същият е значително по-малък в сравнение с възприетия от съда. Прави искане за отмяна на решението на Окръжен съд – Велико Търново в атакуваните части и вместо това

постановяване на друго, с което исковите претенции за заплащане на обезщетения за неимуществени и имуществени вреди, настъпили в резултат на осъществяването на 03.10.2021г. ПТП, бъдат уважени в пълните им претендирани размери, ведно със законната лихва от 26.10.2021г. до окончателното им изплащане, евентуално при отчитане на по-ниска степен на съпричиняване.

В законоустановения срок по чл.263 ал.1 ГПК насрещната страна ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, чрез пълномощника си адвокат Д. Т., е подала отговор на въззивната жалба, в който заема становище за неоснователност на същата и на наведените в нея оплаквания срещу първоинстанционното решение в обжалваните части. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение за въззивното производство.

В съдебно заседание жалбоподателят Ш. И. Ш., чрез процесуалния си представител по пълномощие, поддържа подадената въззивна жалба и искането, направено с нея, като излага подробни съображения. Прави искане за присъждане на разноски съгласно списък по чл.80 ГПК.

Насрещната страна ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, чрез своя пълномощник, оспорва въззивната жалба в писмено становище, счита за доказано правопогасяващото възражение за принос на пострадалия поради непоставянето на предпазен колан и моли за потвърждаване на първоинстанционното решение в обжалваните части. В случай, че жалбата бъде уважена, прави възражение за прекомерност на претендираното от противната страна адвокатско възнаграждение, ако то надвишава минималния размер, предвиден в Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воззивната жалба срещу първоинстанционното решение е подадена в законоустановения срок, от легитимирана страна, против обжалваем съдебен акт, поради което е процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

Съобразно правомощията си по чл.269 от ГПК, въззивният съд следва да извърши служебна проверка относно валидността и допустимостта на обжалваното решение. Съдът намира, че съдебният акт не страда от пороци, водещи до неговата нищожност – постановен е от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвен е в писмена форма, подписан е и е разбираем. Не са налице и процесуални нарушения, обуславящи неговата недопустимост.

Съдът, след анализ на събраните по делото пред първата инстанция доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, в предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата, достигна до следните правни изводи:

Не е било спорно между страните наличието на валидно застрахователно правоотношение по застрахователна полица № BG/22/121002463681 по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, сключена с ответното застрахователно дружество за управлявания от А. Е. Д. лек автомобил „Тойота Айго“ с рег. № Р 76**** към датата на събитието, както и че по образуваната пред застрахователя щета на ищеца не е било заплатено застрахователно обезщетение.

Не се спори и се установява от събраните писмени доказателства, че на 03.10.2021г., около 22.00 часа, на третокласен път 405 между град Свищов и село Царевец, настъпило ПТП между застрахования при ответното дружество лек автомобил и л.а. „Ауди“ с рег. № ВТ 09**** с водач Т. Г. Г., при което пострадал ищецът, возещ се на предна дясна седалка в първия посочен автомобил. Приетите по делото Констативен протокол за ПТП от 04.10.2021г., епикризи, както и експертните заключения на автотехническата и съдебно-медицинската експертизи установяват механизма на настъпване на произшествието и фактът на получаване на телесните увреди на ищеца. На посочените по-горе време и място,

водачът на застрахования при ответника автомобил поради движение с несъобразена скорост навлязъл в лентата за насрещно движение, вследствие на което настъпил челен удар с движещия се в нея /полагаща му се за движение пътна лента/ л.а. „Ауди“ с рег. № ВТ 09****. Налице е виновно противоправно поведение на водача на застрахования при ответника автомобил и настъпили телесни увреждания на ищеца, както и причинна връзка между това поведение и настъпилия резултат. Ето защо, това поведението на водача на процесния автомобил представлява непозволено увреждане и поради наличието на застрахователно събитие застрахователят-ответник следва да заплати застрахователно обезщетение.

Пред настоящата инстанция жалбоподателят релевира оплаквания относно справедливия размер на присъденото обезщетение за претърпени неимуществени вреди и относно изводите на първоинстанционния съд по отношение направеното от ответника с отговора на ИМ възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия.

По делото е приложена епикриза от 07.10.2021г., издадена от Клиника по ортопедия и травматология при „Св. Пантелеймон“ – град Плевен, видно от която ищецът е постъпил в болничното заведение на 04.10.2021г. за извършването на оперативни процедури в областта на раменния пояс и горния крайник вследствие фрактури на лява раменна кост и на капачката /патела/ на дясна колянна става, получени при ПТП. Осъществен е страничен оперативен достъп до лява раменна кост, наместена фрактурата и фиксирана с плака и заключващи винтове, съответно наместена фрактурата на пателата и поставен имплант. Проведено е лечение с антибиотици, антикоагуланти и ищецът изписан на 07.10.2021г.

Представена е епикриза от 03.03.2022г., издадена от Клиника по ортопедия и травматология при „Св. Пантелеймон“ – град Плевен, от която се установява, че при престоя му в клиниката за периода 28.02.2022г. – 03.03.2022г. е осъществено по оперативен път отстраняване от пателата на металната остеосинтеза.

От заключението на съдебно-медицинската експертиза, изготвена от вещото лице д-р Данаил Гайдарски, прието и неоспорено отстраните, се установява, че вследствие претърпяното на 03.10.2021г. ПТП ищецът е получил следните травматични увреждания – закрито многофрагментно счупване на лявата раменна кост, закрито многофрагментно счупване на капачката /пателата/ на дясната колянна става, мозъчно сътресение – лека степен, проявено като зашеметяване и дезориентация за време и място, кръвонасядания с оток на меките тъкани на лявата мишница и в областта на дясна колянна става. При извършения преглед на ищеца вещото лице е установило белег от оперативна интервенция по предната повърхност на лявата мишница по цялата ѝ дължина с размери 34 см/0.5 см, ясно изразена хипотрофия на мускулатурата на лявата мишница, болезнени и ограничени движения в лявата раменна става, силно редуцирана мускулна сила с лявата ръка, надлъжно разположен оперативен белег по предната повърхност на дясната колянна става с размери 13 см/0.3 см, ограничени и болезнени движения в дясната колянна става, белег от разкъсно-контузна рана по предната повърхност на дясната колянна става, палпаторно болезнен. Според вещото лице, при правилно протичащ оздравителен процес срокът за възстановяване на двигателната активност на горния ляв крайник е около осем месеца, а на двигателната активност на колянната става – около пет месеца. Съгласно заключението, получените фрактури, след проведеното оперативно лечение за възстановяване на анатомичната им цялост, са били съпроводени със силно болезнени и ограничени движения на горния ляв крайник /при сгъване и разгъване и хватателната функция на пръстите поради засягане на нервите/ и на долния десен крайник за неопределено дълъг период от време за възстановяването им.

Събраните гласни доказателства чрез разпит на свидетелите А. И. А. и Г. И. К., сестри на ищеца, са установили, че са полагали лично грижи за него в периода на лечение и възстановяване, продължил около четири месеца – хранели го, къпели го, тъй като бил неподвижен. Имал болки и три пъти на ден приемал болкоуспокояващи медикаменти. След четвъртия месец започнал да върви, но не можел да стъпи на десния си крак с цялата си тежест, кракът му отичал. Това станало възможно след шестия месец. Към момента на провеждане на разпита свидетелите посочват, че ищецът продължавал да има оплаквания – не можел да изпъва пръстите на лявата си ръка и да я вдига нагоре заради металния имплант, подувало се коляното му. Установяват, че след инцидента се променил – станал нервен, избухлив, не говорел.

Приетото от първостепенния съд и неоспорено от страните заключение на съдебно – автотехническата експертиза установява, че при поставен предпазен колан, с каквито е бил оборудван процесният автомобил, движението напред на тялото на водача/пасажира е силно ограничено, като максималното разстояние, което може да измине тялото напред при изправен предпазен колан е около 0.16 м. Вещото лице е заключило, че счуването на капачката на дясната колянна става се е реализирало при контакт с повърхност от арматурното табло, като от техническа гл.т. е без значение дали към момента на удара пътникът е бил с или без поставен предпазен колан. Според експерта, закритото многофрагментно счупване на лявата раменна става се е реализирало по причина, че пътникът е бил без поставен предпазен колан и ако е бил с такъв, е нямало да получи описаното увреждане, както и мозъчно сътресение – лека степен. Пояснява, че лявата мишница на пътника се е придвижила напред по посока на масовия център на автомобила вследствие на придадените ѝ преносни сили, а при поставен предпазен колан това движение щяло да се ограничи до не по-голямо разстояние от 0.16 м и позицията на раменната област на пътника да се фиксира на седалката. Освен това, коланът и въздушната възглавница работят в синхрон и поради непоставянето му не се е отворила и въздушната възглавница, като двете заедно според вещото лице биха предотвратили фрактурата на лявата раменна става.

Съгласно закона, на обезщетение подлежат всички действително претърпени неимуществените вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. С оглед на това и съобразно указанията, дадени в Постановление № 4/68г. на Пленума на ВС и съдебната практика по сходни случаи, съдът намира, че оплакванията в жалбата за несъответстващо на претърпените от ищеца неимуществени вреди обезщетение поради занижаването и за липсата на съпричиняване от негова страна са неоснователни. Основателно се явява оплакването на ищеца за степента на приноса му към настъпване на вредоносния резултат. Съображенията за това са следните:

Както се приема в цитираното постановление и в съдебната практика, понятието "справедливост" не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни обстоятелства, включително възрастта на пострадалия към момента на увреждането, характера на последното, произтичащите от него физически и психологически последици за пострадалия, техния интензитет и продължителност, начина на получаване на увреждането, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето на пострадалия, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и др. Следва да бъдат съобразени действителните икономически условия в страната към момента на събитието, както и съответните нива на застрахователно покритие.

Първоинстанционният съд е преценил релевантните към определяне размера на обезщетението обстоятелства – вида, характера и тежестта на получените от ищеца увреждания, неудобствата от социално-битов характер, които е претърпял в периода на лечение и възстановяване, продължителността и интензивността на търпените болки и страдания при получаването на уврежданията и в периода на лечение, продължителността

на възстановителния период, посочен от вещото лице и съвпадащ с показанията на разпитаните свидетели. При определяне размера на обезщетението следва да бъдат отчетени и възрастта на пострадалия към датата на събитието, наличието на ограничени движения на горния ляв крайник при сгъване и разгъване и хватателната функция на пръстите поради засягане на нервите и на долния десен крайник за неопределено дълъг период от време, както и наличието на остатъчни загрозяващи белези по предната повърхност на лявата мишница и дясната колянна става, включително и съобразени конкретните икономически условия в страната към релевантния за определяне на обезщетението момент, както и като ориентир нивата на застрахователно покритие.

Съобразявайки и практиката на ВКС, и на други равни по степен с настоящия съд съдилища, включително и на ВТАС, по аналогични случаи, както и горепосочените обстоятелства, относими към определяне размера на обезщетението, съдът намира, че определената от първоинстанционния съд сума от 60 000 лв. се явява справедлив паричен еквивалент на претърпените от ищеца неимуществени вреди, като по-тежките увреди – фрактура на рамото и мозъчно сътресение бъдат репарирани със сумата от 40 000 лв., а по – леките – 20 000 лв. Върху присъдената сума се дължи и законната лихва от датата на уведомяване на застрахователя за настъпилото събитие, а именно 26.10.2021г.

Окончателният размер на обезщетението обаче е обусловен от основателността на възражението на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия поради неизпълнение на вмененото му от закона задължение да пътува в МПС с поставен обезопасителен колан, доколкото във въззивната жалба се съдържат оплаквания за неправилност на изводите на съда за основателност на същото, евентуално за неправилно определяне на степента на съпричиняване.

Приложението на правилото на чл.51 ал.2 от ЗЗД е в зависимост от наличието на доказана причинна връзка между поведението на пострадалия /действие или бездействие/, с което обективно е създал предпоставки и/или възможност за настъпване на увреждането. При определяне степента на съпричиняване е необходимо да се извърши съпоставка на поведението на участниците в произшествието, като съразмерността на действията или бездействията на пострадалия с останалите обективни и субективни фактори, станали причина за настъпване на ПТП и вредоносния резултат, ще определят и приноса на пострадалия за настъпването на последния.

Настоящият състав напълно споделя изводите на първостепенния съд за основателност на възражението на ответното дружество за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия при процесното произшествие поради допуснато от него нарушение на чл.137а ал.1 от ЗДвП. По делото не са събрани гласни доказателства, които да установяват, че ищецът е бил или не с поставен предпазен колан. В представената медицинска документация не се съдържат данни за установени травми, характерни при поставен обезопасителен колан. Експертното заключение на автотехническата експертиза е посочило, че счупването на лявата раменна става и мозъчното сътресение са се реализирали именно по причина, че ищецът е бил без поставен предпазен колан и че в случай, че е имал поставен колан, с какъвто е бил оборудван автомобила, тези увреждания не биха се получили. Съдът няма основание да не кредитира заключението на вещото лице, доколкото същото е обосновано и компетентно изготвено, съответно тези изводи не са били оспорени от страните. С оглед на това формираният в обжалваното решение извод, че с поведението си ищецът е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат – счупване на лява раменна става и мозъчното сътресение, съответства на събраните доказателства.

При определяне процента на съпричиняване, настоящият състав намира, че следва да се изхожда и от поведението на водача, който е управлявал застрахования при ответника автомобил. При установената пътна обстановка и механизъм на настъпване на произшествието, същият е имал възможност да продължи движението си в своята пътна лента, а не да навлиза в насрещната лента, полагаща се за движение на другия автомобил. С оглед по-голямата отговорност на водачите на ППС, която ЗДвП им определя за осигуряване безопасността на движението, според съда, приносът му е значително по-голям от този на пострадалия, поради което той трябва да отговаря до размер от 80% от обезщетението, а приносът на ищеца възлиза на 20% и то единствено за настъпилите фрактура на лява раменна кост и мозъчно сътресение - лека степен. Ето защо, искът за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди е основателен и доказан до размера от 52 000 лв., а искът за заплащане на обезщетение за имуществени вреди – до размера на сумата от 862.86 лв.

Поради изложените съображения, първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, в която е отхвърлена претенцията за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие настъпилото на 03.10.2021г. ПТП за сумата над 20 000 лв. до сумата от 52 000 лв., като вместо това в полза на ищеца бъде присъдена допълнително сумата от 32 000 лв., ведно със законната лихва върху нея от 26.10.2021г. до окончателното плащане и в частта, в която е отхвърлена претенцията за присъждане на обезщетение за имуществени вреди за сумата над 360 лв. до сумата от 862.86 лв., като вместо това в полза на ищеца бъде присъдена допълнително сумата от 502.86 лв., ведно със законната лихва. В останалата обжалвана част, решението на Окръжен съд-Велико Търново следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора пред въззивната инстанция, ответната страна следва да бъде осъдена да заплати допълнително по сметка на Окръжен съд-Велико Търново държавна такса в размер на 1 291.64 лв. и допълнително сумата от 159 лв. за изплатено на вещото лице по СМЕ възнаграждение от бюджета на съда, както и да заплати на упълномощения от ищеца адвокат възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ под формата на процесуално представителство в първоинстанционното производство допълнително в размер на сумата от 2 892.15 лв., на основание чл.7 ал.2 т.4 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

На основание чл.78 ал.3 от ГПК и съразмерно с отхвърлената част от исковите претенции, ищецът дължи на ответника разноски по делото в размер на 208.80 лв. вместо присъдената с първоинстанционното решение сума от 400 лв., поради което то следва да бъде отменено в частта над сумата от 208.80 лв.

Пред настоящата инстанция страните също са претендирали разноски. При този изход на спора, на упълномощения от жалбоподателя адвокат следва да бъде заплатено адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ за въззивното производство в размер на 3 250 лв. с оглед уважената част от въззивната жалба, определено по чл.7 ал.2 т.4 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Насрещната страна също има право на разноски за адвокатско възнаграждение за осъществената защита по въззивната жалба на ищеца, но не е представила доказателства за реално направени такива, поради което искането ѝ не следва да бъде уважено.

Доколкото жалбоподателя е освободен от заплащане на държавна такса, то на основание чл.78 ал.6 от ГПК ответната страна следва да бъде осъдена да заплати дължимата за въззивното производство държавна такса в размер на 650.06 лв.

Водим от горното и на основание чл.271 ал.1 от ГПК, Великотърновският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 595/09.11.2023г. по гр.д. № 83/2022г. по описа на Окръжен съд – Велико Търново в частта, в която е отхвърлен предявения от Ш. И. Ш., ЕГН ***** срещу ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК 121130788 иск с правно основание чл.432 КЗ за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, пряка последица от настъпило на 03.10.2021г. ПТП, за сумата над 20 000 лв. до размера от 52 000 лв. и в частта, в която е отхвърлен иска му за заплащане на обезщетение за имуществени вреди вследствие на същото произшествие за сумата над 360 лв. до размера от 502.86 лв., ведно със законната лихва от 26.10.2021г. до окончателното изплащане, вместо което ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление град София, бул. ***** ДА ЗАПЛАТИ на Ш. И. Ш., ЕГН ***** , с адрес град Свищов, ***** , още **32 000** /тридесет и две хиляди/ лв. - обезщетение за неимуществени вреди, пряка и непосредствена последица от ПТП, настъпило на 03.10.2021г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 26.10.2021г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление град София, бул. ***** ДА ЗАПЛАТИ на Ш. И. Ш., ЕГН ***** , с адрес град Свищов, ***** , още **502.86** /петстотин и два лева и осемдесет и шест стотинки/ лв. - обезщетение за имуществени вреди, пряка и непосредствена последица от ПТП, настъпило на 03.10.2021г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 26.10.2021г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление град София, бул. ***** ДА ЗАПЛАТИ на адвокат Ж. Д. Д., АК-Хасково, с адрес град Велико Търново, ***** , на основание чл.38 ал.2 от ЗА допълнително сумата от **2 892.15** /две хиляди осемстотин деветдесет и два лева и петнадесет стотинки/ лв., представляваща адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ на ищеца в първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление град София, бул. ***** ДА ЗАПЛАТИ по сметка на Окръжен съд-Велико Търново допълнително сумата от **1 291.64** лв. – държавна такса върху уважените иски и допълнително сумата от **159** лв. за изплатено на вещото лице по СМЕ възнаграждение от бюджета на съда.

ОТМЕНЯ Решение № 595/09.11.2023г. по гр.д. № 83/2022г. по описа на Окръжен съд – Велико Търново в частта, в която Ш. И. Ш., ЕГН ***** , с адрес град Свищов, ***** е осъден да заплати на ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление град София, бул. ***** сторените в първоинстанционното производство разноски над сумата от **208.80** /двеста и осем лева и осемдесет стотинки/ лв. до присъдените **400** /четиристотин/ лв.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 595/09.11.2023г. по гр.д. № 83/2022г. по описа на Окръжен съд – Велико Търново в останалите обжалвани части.

ОСЪЖДА ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление град София, бул. ***** ДА ЗАПЛАТИ на адвокат Ж. Д. Д., АК-Хасково, с адрес град Велико Търново, ***** , на основание чл.38 ал.2 от ЗА, сумата от **3 250** /три хиляди двеста и петдесет/ лв. за оказаната безплатна правна помощ на жалбоподателя във въззивното производство.

ОСЪЖДА ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление град София, бул. ***** ДА ЗАПЛАТИ по сметка на Апелативен съд-Велико Търново сумата от **650.06** /шестстотин и петдесет лева и шест стотинки/ лв., дължима държавна такса за въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните

пред Върховен касационен съд на Република България.

Препис от решението, на основание чл.7 ал.2 ГПК, да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____